03/03/2024

Πανήγυρη με κουρά μοναχού στην Ιερά Μονή Αγάθωνος

/ Ιερές Μονές

Με Δισαρχιερατικό Εσπερινό και κουρά μοναχού ξεκίνησε το απόγευμα του Σαββάτου 2 Μαρτίου 2024 ο εορτασμός της Ανακομιδής του Ιερού Λειψάνου του Οσίου Βησσαρίωνος του Αγαθωνίτου στην ομώνυμη Ιερά Μονή της Φθιώτιδος.

Στην ξεχωριστή αυτή χαρά, προσκεκλημένος του οικείου Ποιμενάρχου, Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος κ. Συμεών, προσήλθε αδελφικώς και ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Περιστερίου κ. Γρηγόριος, καθώς και οι Πρωτοσύγκελλοι των Ιερών Μητροπόλεων, της ιδιαιτέρας πατρίδος του Οσίου, της Ιεράς Μητροπόλεως Μεσσηνίας, Αρχιμ. π. Φίλιππος Χαρμαγιάς, ο Πρωτοσύγκελλος της Ιεράς Μητροπόλεως Περιστερίου Αρχιμανδρίτης π. Άγγελος Ανθόπουλος, καθώς και πολλοί κληρικοί άλλων Ιερών Μητροπόλεων και της Ιεράς Μητροπόλεως Φθιώτιδος, Ακαδημαϊκοί Καθηγητές της Θεολογικής Σχολής του

ΕΚΠΑ και φοιτητές, καθώς και ευλαβείς προσκυνητές από την γείτονα Ιερά Μητρόπολη Δημητριάδος και από άλλα μέρη της Ελλάδος.

Στις Ιερές Ακολουθίες, οι οποίες μεταδόθηκαν απευθείας από τον Ραδιοφωνικό Σταθμό της Ιεράς Μητροπόλεως Φθιώτιδος (89,4 Fm) και από διαδικτύου έψαλλαν πολυμελής χοροί καθηγητών και μαθητών του Ωδείου της Ιεράς Μητροπόλεως «Γερμανός ο Μελωδός» υπό τον Διευθυντή Δρ. κ. Ανδρέα Ιωακείμ.

Περισσότερες φωτογραφίες στο άλμπουμ:

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Περιστερίου κ. Γρηγόριος στο κήρυγμα του μεταξύ άλλων χαρακτηριστικά ανέφερε:

«Εν νεκροίς ελεύθερος».
Για κοιτάξτε παράδοξο λόγο! Πώς είναι δυνατόν κανείς να είναι νεκρός και να είναι ελεύθερος. Κάποιος βέβαια θα έλεγε ότι ελευθερώθηκε από τα βάσανα της ζωής. Δε το εννοεί έτσι το τροπάριο που ακούσαμε πριν από λίγο, αλλά έχει να κάνει με αυτή την παραδοξότητα, την οποία μας προσέφερε ο Χριστός πρώτα με την Ενσάρκωσή Του και την Ανάστασή Του και στη συνέχεια με αυτή την Χάρη, που δίνει στους ανθρώπους που τον αγάπησαν, στους Αγίους που τους δίνει τη Χάρη.
«Εν νεκροίς ελεύθερος», είναι αυτός που ανασταίνεται αλλά και αυτός που ενώ

έχει πεθάνει προσλαμβάνει την Χάρη του Χριστού και της Βασιλείας και παραμένει αναλλοίωτος, δεν περνούν από πάνω του τα στοιχεία της φθοράς, τα οποία εμείς γνωρίζουμε από τους ανθρώπους τους οποίους τους ενταφιάζουμε και μετά έχουμε την αποσύνθεση του σώματος. Αυτοί είναι οι άνθρωποι οι οποίοι είναι «ελεύθεροι εν νεκροίς». Αυτή την ελπίδα μας δίνει και εμάς στην προοπτική ακριβώς του να ζούμε την Ανάσταση του Χριστού στη ζωή μας όπως θα τη γιορτάσουμε σε μερικές εβδομάδες καθώς μόλις είναι η πρώτη εβδομάδα που ξεκινήσαμε να γιορτάζουμε το Τριώδιο και πορευόμαστε προς την Ανάσταση του Χριστού.
Δίπλα σε αυτήν την Ανάσταση που όλοι ελπίζουμε, που είναι για μας η ελπίδα μας, που είναι η δίαυλος από τα αδιέξοδα καθώς η ανθρωπότητα ποτέ δεν έχει υπερβεί το θέμα του θανάτου και δεν έχει υπερβεί τον θάνατο και για αυτό οι άνθρωποι όταν τον σκέφτονται έχουν μέσα τους δυσκολίες, έχουν μέσα τους καταστάσεις που τους θλίβει και κυρίως νιώθουν αυτό το αδιέξοδο γιατί; Γιατί όπως λέει η Αγία μας Γραφή «ελπίδα μη έχοντες και άθεοι εν τω κόσμω», όχι ιδεολογικά άθεοι, αλλά χωρίς τον Θεό της Ανάστασης που είναι ο Χριστός.
Όταν λοιπόν εμείς έχουμε προσλάβει αυτό που τόσο όμορφα ακούσαμε σήμερα εδώ στον Εσπερινό του Σαββάτου το «εν νεκροίς ελεύθερος» ξέρουμε ότι ο Χριστός χαρίζει αυτήν την Ανάσταση και μάλιστα χαρίζει το αναλλοίωτο μέσα από τον δεύτερο δίαυλο, που είναι η ίδια η αγιότητα. Αυτό ζούμε εδώ στο μοναστήρι, αυτή είναι η ευλογία, αυτή η ευλογία που δέχθηκε πρώτα το μοναστήρι, στη συνέχεια η επαρχία της Ιεράς Μητροπόλεως Φθιώτιδος και στη συνέχεια όλη η Ελλάδα και όλος ο κόσμος. Εμείς δεν κατοικούμε εδώ, αλλά προσλαμβάνουμε αυτήν την δωρεά, που έχει δώσει η Βασιλεία του Θεού, την αγιότητα, αυτή την δίαυλο καθώς και εκείνος ενώ είναι πεθαμένος είναι ελεύθερος και τελικά δεν είναι πεθαμένος αλλά είναι ζωντανός, το ότι δεν αλλοιώθηκαν τα χαρακτηριστικά του δείχνει ότι ζει και ζει αυτή τη στιγμή αναστάσιμα και μας ευλογεί και εμείς βλέπουμε μόνο τα υλικά χαρακτηριστικά του αποτελέσματος αυτής της αγιότητος και της χάριτος που είναι το αναλλοίωτό του δέρμα, που είναι τα οστά του όπως τον βλέπουμε στη Λάρνακα.
Το καλοκαίρι του 1987 αξιώθηκα να μιλήσω λίγο με τον Άγιο όταν ήταν εκεί ένας γεράκος με μία κρυφή αγιότητα. Τον κοίταζες κι έλεγες ένας απλός μοναχός που φαίνεται σαν να μην έχει τίποτα το χαρακτηριστικό επάνω του, τίποτα το ελκυστικό, ένας απλός παππούλης που μιλούσε με μια φωνή πολύ χαμηλή και ταπεινή. Ήταν ελάχιστες οι στιγμές και δεν μπορούσα ποτέ να φανταστώ πως είναι η οικονομία του Θεού να βρεθώ μετά ουσιαστικά από τόσα χρόνια μετά την κοίμησή του και μετά την ίδια του την Ανακομιδή των Λειψάνων και να βρισκόμαστε σήμερα με τα γιορτάζουμε εδώ μαζί. Για μένα είναι ιδιαίτερη ευλογία και σας ευχαριστώ όλως ιδιαιτέρως να βρεθώ και εγώ να συνεορτάσω μαζί με

όλους εδώ τους Φθιωτείς, αλλά και όλους όσους έχουν έρθει από μακριά».

Στην συνέχεια, σε κλίμα κατάνυξης και συγκίνησης ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Συμεών τέλεσε την Μοναχική Κουρά του αδελφού δοκίμου της Μονής κ. Ταξιάρχου – Μιχαήλ Παναγιωτόπουλου.

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Συμεών ονόμασε τον δόκιμο Μοναχό Άγγελο και στην πατρική του προσλαλιά εξήγησε τους λόγους της αποφάσεως αυτής σημειώνοντας:

«Ήθελα να τιμήσω το τάμα της ευλαβείας της μητέρας σου στους Ταξιάρχες εξ ου και το όνομα Ταξιάρχης, το οποίο έφερες και δεν ήθελα να αποσυνδεθείς από τους Αγίους Αγγέλους, από τα Ουράνια Τάγματα, τα οποία λατρεύουν το Θεό και διακονούν τον άνθρωπο και κυρίως χαίρονται: «χαρά εν τω ουρανώ επι ενί αμαρτωλό μετανοούντι». Φανταστείτε όταν ο Άσωτος επέστρεψε στον πατέρα τι γλέντι έκαναν οι άγγελοι στον ουρανό και τι χαρά έκαναν οι άγγελοι. Μόνο ένας δεν χάρηκε: ο πρεσβύτερος υιός ως μισθωτός, αυτός ο οποίος ήταν εγκλωβισμένος στα σχήματα του κόσμου τούτου, στον ευσεβισμό στον τυπικισμό, στην καθηκοντολογία, αυτός που περίμενε αξιομισθία, που περίμενε αμοιβή, που δεν ζούσε με την αγάπη προς τον πατέρα, αλλά προς την υπηρεσία προς τον πατέρα, αυτός που δεν ζούσε αγαπητικά το μυστήριο του Θεού αλλά το ζούσε εξαναγκαστικά, δεν ήταν «εν νεκροίς ελεύθερος» όπως τόσο όμορφα μας μίλησε απόψε ο Άγιος Περιστερίου κύριος Γρηγόριος.
Ο δεύτερος λόγος ήταν ένας προσωπικός λόγος ευγνωμοσύνης και αγάπης στον κελεύσεντά σε σήμερα εκλεκτό αδελφό π. Άγγελο Ανθόπουλο, ο όποιος διακονεί την Εκκλησία του Χριστού ως άγγελος και διακόνησε και εμένα ως άγγελος.

Ο άλλος λόγος είναι ότι αύριο θα εισέλθεις στην τάξη των διακόνων σε μία Μητρόπολη που με τη Χάρη του Θεού αυτή τη στιγμή την διακονούν 3 διάκονοι.

Σε περιμένει μια μακρά πορεία διακονίας, πρώτα ο Θεός. Επί πολλά χρόνια θα έχεις το διακόνημα του αγγέλου, γιατί οι άγγελοι είναι λειτουργικά πνεύματα «εις διακονίαν αποστελλόμενα» θα καλείσαι να είσαι άγγελος δίπλα στον Επίσκοπο, στη Θεία Ευχαριστία, στα Μυστήρια της Εκκλησίας αλλά και στη διακονία των αδελφών σου.

Ο άλλος λόγος που σου έδωσε το όνομα Άγγελος είναι γιατί στο πρόσωπό σου βλέπω ξένα χαρούμενο παιδί και θέλω να κρατήσεις αυτή τη χαρά γιατί ίδιον των αγγέλων είναι η χαρά. Η χαρά δεν σημαίνει ότι ο άνθρωπος γίνεται επιπόλαιος, γίνεται ελαφρύς, γίνεται ασύνετος. Πραγματικά χαρούμενος άνθρωπος είναι ο σοβαρός άνθρωπος. Ο αληθινά χαρούμενος άνθρωπος είναι ο άνθρωπος, ο οποίος

είναι προσγειωμένος και η ηλικία δε θα αποτελέσει ποτέ για κανέναν μας. Η ηλικία δεν μπορεί και δεν πρέπει να αποτελεί άλλοθι, αλλά πρέπει να αποτελεί έναυσμα, θα πρέπει να αποτελεί ευλογία και κίνητρο για περισσότερη καλλιέργεια, για περισσότερη δουλειά, πνευματική εργασία».

Τέλος, άπαντες οι παρευρισκόμενοι κληρικοί και λαϊκοί ευχήθηκαν στο νέο Μοναχό π. Άγγελο να ευαρεστήσει Θεώ και ανθρώποις και έλαβαν το Μοναστηριακό κέρασμα.

Το πρωί της Κυριακής του Ασώτου, 3 Μαρτίου 2024, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Συμεών χοροστάτησε στον Όρθρο και ακολούθως τέλεσε την Πανηγυρική Αρχιερατική Θεία Λειτουργία επί τη εορτή της ανακομιδής των Ιερών Λειψάνων του Οσίου Βησσαρίωνος του Αγαθωνίτου (3 Μαρτίου 2006) και τέλεσε την εις Διάκονον Χειροτονία του Μοναχού π. Αγγέλου.

Οι Ιερές Ακολουθίες θα μεταδόθηκαν απευθείας από τηλεοράσεως, ραδιοφώνου και διαδικτύου.

(Φωτογραφίες: Δημήτριος Ανάγνου)